מטבול יום דשרץ. אדם שנגע בשרץ ראשון לטומאה (ג) היה ולא אב הטומאה וכי מבל הוצר לחולין ואסור לתרומה ואפי' לנעיסה דכתיב נמי הערב שמש בכלים במים יוצא ומטמא עד הערב והטהר (ויקרא יז) והא לנעיסה הוא להשמש בו תרומה ואשמעינן דכלי מבטל יום פסל ליה: שכן יש במינו אב הטומאה. אם היה נוגע כלי זה לא תדמה זה במת נעשה אב הטומאה לטמא אדם וכלים תחמר באוכל שאינו נעשה אב הטומאה אפי' עד שיעשה אב הטומאה (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא ימא" ומהכא נפקא לן טמא מת דטמא אדם וכלים ועל כרחך בטמא מת שיש לו טהרה במקוה כתיב דהא כתיב נעיל מיניה "והזה הטהור על הטמא ורחץ במים" דכר שיש לו טהרה (ג) נעשה אב הטומאה במגע טמא מת על ידי מגע המת ילא אוכלים ומשקין וכלי חרס שאין לו טהרה: כלי חרס יוכיח. שאין במינו אב הטומאה ומטמא את התרומה כשהוא ראשון וכ"ש שפוסלה אף אתה אל תתמה על ככר שני שאע"פ שאין במינו אב הטומאה יפסול דטעמא לאו בתאב הטומאה תלי: מה לכלי חרס כו' מבטל יום יוכיח. שאין כלי שמקר הראוי לטבילה מטמא מאוירו ופסיל תרומה: לא רלי. מבטל יום כראוי כלי חרס לומר שטעם פסול התרומה תלוי משום שמטמא מאוירו דהא מבטל יום אינו מטמא מאוירו, ופסיל, ולא רלי כלי חרס להיות אב הטומאה במינו כרלי מבטל יום דליכא למימר טעמא דמבטל יום דפסיל בתרומה משום דמין אב הטומאה הוא דהא ליתא להא תומרא בכלי חרס ופסיל: הלד הטוה שבהן. צריך אתה למצוא חומר שזה בשביהם לתלות בו טעם פסול תרומה ומהו לד הטוה שבהן-שמטמאין מבטל יום איקרי טמא דכתיב (ויקרא כב) "וכל הנגע ומבל" מכלל דעד השתא טמא וכלי חרס כתיב (שם יח) תנור וכירים יוחן טמאים הם ופוסלין בתרומה וכ"ש ככר שני דפסיל עפי מבטל יום דהוא ומה אם בכלי חרס שאין מבטל יום ופוסל בתרומה אם